

Arrest

nr. 176 387 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 29 november 2013 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 17 februari 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 20 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2013 werd ingediend door:

[K. K., A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat hij als minderjarige zijn land van herkomst verlaten heeft en er niet meer terug kan keren. Betrokkene toont echter niet aan waarom hij niet terug kan keren. Het feit dat betrokkene als minderjarige naar België is gekomen, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij reeds tweemaal een aanvraag indiende als minderjarige om toegelaten te worden tot verblijf, namelijk een aanvraag om de toepassing van de omzendbrief d.d. 15.09.2005. Beide malen werd een negatieve beslissing genomen met volgende motivatie: “(...) de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een spoedige terugkeer van betrokkene bij diens moeder in Benin. Zijn moeder was geïdentificeerd en gelokaliseerd. Zij woonde en leefde in Cotonou (Benin), alwaar zij als diplomate werkte op de ambassade van RDC. Rekening houdend met deze professionele activiteit, met het feit dat zij nog steeds drager was van het ouderlijk gezag en met het feit dat zij nog steeds haar verantwoordelijkheid nam voor de zorg en opvang van alle andere kinderen in het gezin, werd geoordeeld dat zij ook kon voorzien in en verantwoordelijk was voor een adequate opvang en verzorging van betrokkene.”. In zijn huidige aanvraag voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij naar voren bracht bij de aanvragen d.d. 30.09.2010 en 12.04.2012 en die niet weerhouden werden door de bevoegde dienst. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene roept verder in dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij terecht zou kunnen. Gelet op het bovenstaande lijkt ons dit weinig aannemelijk. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in de Democratische Republiek Congo (waar zijn veiligheid niet gegarandeerd zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt

over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds geruime tijd in België zou verblijven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een hele vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij zeer goed Nederlands en Frans zou spreken - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 17 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [K. K., A.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 29.11.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker is afkomstig uit Congo, hij heeft zijn land van herkomst verlaten als minderjarige en kan niet meer terugkeren.

De ouders van verzoeker zijn er gedurende vele jaren in gefaald de zorg voor hem op te nemen. Hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst waar hij terecht zou kunnen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat hij hier een veilig en zeker onderkomen heeft en in zijn land van herkomst nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bijgevolg zijn deze criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 29.11.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

• Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

• Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd: Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: “De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

3. Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat hij als minderjarige zijn land van herkomst verlaten heeft en er niet meer kan terugkeren. Betrokkene toont echter niet aan waarom hij niet terug kan keren. Het feit dat betrokkene als minderjarige naar België is gekomen, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij reeds tweemaal een aanvraag indiende als minderjarige om toegelaten te worden tot verblijf, namelijk een aanvraag om toepassing van de omzendbrief dd. 15.09.2005. Beide malen werd een negatieve beslissing genomen met de volgende motivatie: "(...) de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een spoedige terugkeer van betrokkene bij diens moeder in Benin. Zijn moeder was geïdentificeerd en gelokaliseerd. Zij woonde en leefde in Cotonou (Benin), alwaar zij als diplomate werkte op de ambassade van RDC. Rekening houdend met deze professionele activiteit, met het feit dat zij nog steeds drager was van het ouderlijk gezag en met het feit dat zij nog steeds haar verantwoordelijkheid nam voor de zorg en opvang van alle andere kinderen in het gezin, werd geoordeeld dat zij ook kon voorzien in en verantwoordelijk was voor een adequate opvang en verzorging van betrokkene." In zijn huidige aanvraag voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij naar voor bracht bij de aanvraag dd. 30.09.2010 en 12.04.2012 en die niet weerhouden werden door de bevoegde dienst. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker?!

DVZ weigert dit te doen!

Meer nog, men verwijst gemakkelijks halve naar eerdere beslissingen, zonder zelf een grondig onderzoek te voeren.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Verwerende partij verwijst naar beslissingen van 2010 en 2012.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat men bezwaarlijk kan spreken van een actueel onderzoek! Deze beslissingen dateren reeds van enkele jaren geleden!

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat DVZ haar eigen onderzoek dient in te stellen.

Het lijkt wel alsof zij de vorige beslissingen klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig en actueel onderzoek te doen.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoeker individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?!

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft!

Verzoeker haalde immers reeds aan in zijn aanvraag dat de Franse rechtbank uiteindelijk besloten heeft de moeder van verzoeker in Benin op te roepen. Zij werd veroordeeld om verzoeker terug mee te nemen.

De moeder van verzoeker deed dit echter niet. Zij stuurde haar zoon naar België met een misleidende boodschap. Gedurende de volgende jaren beloofde de moeder van verzoeker regelmatig om hem te komen halen. Dit gebeurde nooit.

Dit wordt bovendien bevestigd door de verklaring van de voogd die verzoeker voegde bij zijn aanvraag.

De voormalige voogd van verzoeker stelt het volgende:

"Bij een eerdere aanvraag tot verblijfstoelating werd deze negatief beoordeeld. Reden daarvoor was de belofte van de moeder aan de verbindingsambtenaar dat zij haar zoon zou ophalen en hem meenemen naar haar woonplaats in Benin.

Als voogd konden wij ons, na die formele belofte, daarin vinden en tekenden geen beroep aan. Niettemin spraken wij toen reeds onze sterke twijfels, mondeling en schriftelijk, uit aan Mevr. Defoer over deze belofte.

Onze twijfels waren gebaseerd op het eerder niet nakomen van identieke beloften o.a. tegenover de Franse jeugdrechter. Zij stuurde immers haar zoon onbegeleid naar België, met een misleidende boodschap aan haar familie in Antwerpen."

Dat uit het administratief dossier van verzoeker reeds duidelijk blijkt dat de moeder van verzoeker niet kan instaan voor hem, en dit ook nooit gedaan heeft.

Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij verwijst naar eerdere beslissingen zonder rekening te houden met de actuele situatie waaruit duidelijk blijkt dat de moeder van verzoeker haar beloftes niet nakomt en geenszins haar verantwoordelijkheid heeft opgenomen.

Het is dan ook een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel om met deze stukken geen rekening te houden!

4. Betrokkene roept verder in dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij terecht zou kunnen. Gelet op het bovenstaande lijkt ons dit weinig aannemelijk. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel en de motivatieplicht door bovenstaande stelling.

Men stelt dat het "weinig aannemelijk" zou zijn dat verzoeker niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst.

Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?!

Ze is zeker niet het gevolg van een individueel en grondig onderzoek naar het dossier van verzoeker, aangezien hieruit reeds blijkt dat verzoeker zich niet kan richten tot zijn familie.

Meer nog: de moeder van verzoeker werd door de Franse rechtbank veroordeeld om verzoeker terug bij haar te nemen en de moeder weigerde!

Verzoeker heeft niets of niemand meer! Tot wie moet hij zich richten voor steun en begeleiding, in een land waar hij slechts als minderjarige heeft verbleven??

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk hoe het IOM hem kan beschermen in zijn land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Het IOM kan echter zijn veiligheid niet garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoeker kan niet terugkeren naar Congo, aangezien zijn leven er in gevaar is!

Bovendien was verzoeker minderjarig toen hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Dat hij zijn leven hier in alle veiligheid heeft opgebouwd.

Het is onredelijk van verwerende partij om hem door te verwijzen naar reïntegratieprogramma's, en zo de Staat ten laste te zijn, terwijl hij in België een leven heeft opgebouwd en zelf voor zijn onderhoud instaat.

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in de Democratische Republiek Congo (waar zijn veiligheid niet gegarandeerd zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

DVZ schendt het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Congo niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

DVZ twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Congo, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker vormt een doelwit en zijn leven is in gevaar, indien hij dient terug te keren!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Artikel 3 van het EVRM omvat immers het volgende: “ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Congolese overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden integendeel , zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Hij heeft in Congo geen enkele binding of onderkomen meer. Indien hij terugkeert zal hij verkommeren en in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is duidelijk voor de Congolese asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd doch niet in afgelegen dorpen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Congo. Gelieve in de bijlage verschillende stukken terug te willen vinden die dit staven.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven.

6. De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat betrokkene al sinds geruime tijd in België zou verblijven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij zeer goed Nederlands en Frans zou spreken- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar een beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden, is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Cliënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009.

Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Cliënt voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2. van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meerdere jaren in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

DVZ dient rekening te houden met het geheel van elementen en alle stukken in het dossier van verzoeker. Uit de bestreden beslissing kan echter op geen enkele manier afgeleid worden dat verwerende partij rekening gehouden heeft met de verklaring van de voogd.

Alhoewel deze verklaring de actuele situatie weergeeft, faalt DVZ erin deze mee in overweging te nemen. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij zijn integratie en zijn langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker kan verder ook niet dienstig voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom niet langer toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat verzoeker zich niet langer dienstig op deze instructie kan beroepen, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In casu beriep verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag op de volgende buitengewone omstandigheden:

- het gegeven dat hij zijn herkomstland als minderjarige heeft verlaten en niet meer kan terugkeren; hij stipte aan dat zijn ouders gedurende vele jaren hebben gefaald in de zorg voor hem en hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst waar hij terecht zou kunnen;
- een miskennis van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Congo; in dit verband werd toegelicht dat de lokale overheid nog steeds niet in staat is om haar burgers te vrijwaren van willekeurige vervolgingen en wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen; er werd gewezen op de *“bijzondere situatie”* die er heerst in Congo en gesteld dat het onverantwoord is mensen in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar dit land;
- een prangende humanitaire situatie zoals vervat in de instructie van 19 juli 2009.

In een eerste onderdeel van zijn middel houdt verzoeker in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit

rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhiel van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat hij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Hij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont hij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

Verzoeker geeft, in een tweede onderdeel van zijn middel, aan niet akkoord te gaan met de beoordeling waarbij het door hem aangevoerde dat hij als minderjarige zijn herkomstland verliet, zijn ouders gedurende vele jaren hebben gefaald in de zorg voor hem en hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst waarop hij zou kunnen terugvallen, niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard.

Verweerder oordeelde in dit verband dat het gegeven dat verzoeker als minderjarige zijn herkomstland heeft verlaten op zich geen buitengewone omstandigheid is die hem verhindert de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Verder wees hij er op dat verzoeker reeds tweemaal een aanvraag indiende als minderjarige om te worden toegelaten tot een verblijf en dat telkens een negatieve beslissing werd genomen om reden dat de duurzame oplossing bestond in een spoedige terugkeer naar de moeder die was geïdentificeerd en gelokaliseerd. Er werd hierbij aangegeven dat rekening houdende met de professionele activiteiten van de moeder, met het gegeven dat ze nog drager was van het ouderlijke gezag en het feit dat zij nog steeds haar verantwoordelijkheid nam voor de zorg en opvang van alle

andere kinderen van het gezin, kon worden aangenomen dat zij kon voorzien in en verantwoordelijk was voor een adequate opvang en verzorging van verzoeker. Verweerder stelde vast dat verzoeker in dit verband geen nieuwe elementen aanbracht. Vervolgens stelde hij dat, gelet op hetgeen voorafgaat, het weinig aannemelijk is dat verzoeker niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst waarop hij zou kunnen terugvallen. Daarenboven wees verweerder er op dat verzoeker ook steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en voor een duurzame re-integratie en terugkeer, waaronder bijstand in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen op dit punt als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker geeft vervolgens wel nog aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen niet op voldoende wijze zouden zijn onderzocht en met name geen voldoende actueel en grondig onderzoek blijkt. Hij benadrukt dat de beslissingen waarnaar verweerder verwijst reeds dateren van 2010 en 2012 en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zijn moeder niet voor hem kan instaan en dit ook nooit heeft gedaan en dat met de actuele situatie hieromtrent ten onrechte geen rekening is gehouden. Hij betoogt dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met een verklaring van zijn toenmalige voogd dienaangaande, die nochtans de actuele situatie weergeeft. De Raad benadrukt in dit verband dat verweerder niet louter heeft verwezen naar de beslissingen zoals deze in het verleden werden genomen in het kader van de verblijfsprocedures als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, doch ook vaststelde dat verzoeker in dit verband geen nieuwe elementen aanbracht en aldus thans geen andere beoordeling is gewettigd. Deze vaststelling wordt door verzoeker geenszins weerlegd. Zo kan de Raad inderdaad enkel vaststellen dat verzoeker in wezen in zijn verblijfsaanvraag – door louter te stellen dat zijn ouders gedurende vele jaren hebben gefaald voor hem te zorgen – wezenlijk niets nieuws heeft aangebracht in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvragen als minderjarige. Hij bracht, in tegenstelling tot hetgeen hij thans lijkt voor te houden, geen nieuwe elementen of stukken aan. Ook thans in zijn verzoekschrift grijpt hij enkel terug naar verklaringen of elementen die in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen reeds voorlagen. De verklaring van zijn toenmalige voogd waarnaar hij thans verwijst, kaderde zo in de tweede verblijfsaanvraag als minderjarige. In dit verband werd in de beslissing van 5 juni 2012 bovendien geduid dat uit een laatste telefonisch contact met de voogd op 31 mei 2012 bleek dat zowel deze laatste als de psychologische begeleider van verzoeker tot de conclusie waren gekomen dat de enige zinvolle oplossing voor verzoeker erin bestaat dat hij zou worden herenigd met zijn moeder. De Raad benadrukt dat indien verzoeker niet akkoord was met de eerder genomen beslissingen het hem, vertegenwoordigd door zijn voogd, vrij stond hiertegen in beroep te gaan. De Raad benadrukt ten slotte dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in de eerste plaats bij verzoeker berust. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder enig concreet element ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken, kennelijk onredelijk heeft gehandeld of, nu geen nieuwe elementen blijken, geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Verzoeker stelt verder niet te begrijpen hoe verweerder tot zijn beoordeling is gekomen dat het weinig aannemelijk is dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst waarop hij kan terugvallen. Verweerder verwees ter staving van dit standpunt evenwel naar de eerdere beoordeling inzake de verblijfsaanvragen van verzoeker als minderjarige en het gegeven dat verzoeker op dit punt geen nieuwe elementen bijbracht. Verzoeker herhaalt vervolgens dat uit zijn dossier blijkt dat hij zich niet kan richten tot zijn familie en zijn moeder reeds weigerde om hem mee terug te nemen, doch maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder in dit verband niet in redelijkheid kon verwijzen naar de eerdere beslissingen inzake de verblijfsaanvragen als minderjarige en de vaststelling dat in dit verband geen nieuwe elementen voorliggen die een andere beoordeling wettigen. Ook door het louter herhalen dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst toont hij het kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering nog niet aan. In dit verband gaf verweerder daarenboven ook aan dat verzoeker in ieder geval ook een beroep kan doen op de IOM voor bijstand bij terugkeer, onder meer bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

In zoverre verzoeker nog stelt niet in te zien op welke wijze de IOM hem kan beschermen en zijn veiligheid kan garanderen, merkt de Raad op dat de motivering dat verzoeker een beroep kan doen op voormelde organisatie bij een terugkeer een antwoord is op het door hem ingeroepen argument dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te vallen, en niet zozeer op het door hem aangevoerde dat zijn veiligheid in het land van herkomst in gevaar zou zijn. Verweerder heeft enkel willen aangeven dat de IOM hem kan bijstaan bij een terugkeer en re-integratie in het land van herkomst, onder meer bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten, zodat *“de bewering dat*

betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard [kan] worden als een buitengewone omstandigheid". Verzoeker toont met zijn uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan en aldus blijkt niet dat hij dienstig kan voorhouden dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn herkomstland omdat hij aldaar niets of niemand heeft om op terug te vallen en zodoende niet in zijn behoeften zou kunnen voorzien.

Er blijkt verder evenmin dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat verzoeker desgewenst ook een beroep kan doen op programma's voor vrijwillige terugkeer, louter omdat hij aldus een beroep zou moeten doen op gelden van de Staat of de IOM terwijl hij hier een leven heeft opgebouwd en zelf zou instaan voor zijn onderhoud. De vraag die centraal staat is, is immers of het voor verzoeker onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk is de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen en in het licht hiervan is het op zich nog niet kennelijk onredelijk te vereisen dat verzoeker in dit verband de hem ter beschikking staande mogelijkheden benut, ook al dient hiervoor een beroep te worden gedaan op middelen van de Staat of van een internationale organisatie.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de door hem ingeroepen miskennis van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar Congo. Verweerder weerhield geen ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepaling, en bijgevolg geen buitengewone omstandigheid, nu verzoeker zich op dit punt beperkt tot een algemene bewering waarvan geen begin van bewijs wordt aangebracht en die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Hij stelt vast dat verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Congo doch er geen persoonlijke bewijzen worden voorgelegd dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskennis van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. Hij beperkte er zich toe op algemene wijze te stellen dat de lokale overheid nog steeds niet in staat zou zijn om haar burgers te vrijwaren van willekeurige vervolgingen en wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen en te wijzen op de *"bijzondere situatie"* die er heerst in Congo om te stellen dat het onverantwoord is mensen in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar dit land. Enige concretere toelichting of stukken werden niet aangebracht, terwijl het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om concrete elementen aan te brengen die kunnen wijzen op een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat, nu

verzoeker zich op dit punt beperkte tot een algemene bewering waarvan geen begin van bewijs werd aangebracht en die niet werd toegepast op de eigen situatie en geen persoonlijke bewijzen werden voorgelegd dat zijn leven in gevaar zou zijn, een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM niet blijkt.

Verzoeker stelt dat verweerder niet twijfelt aan het feit dat de mensenrechten nog steeds worden geschonden in Congo, doch faalt dit toe te passen in zijn dossier. Hij stelt dat verweerder nalaat te onderzoeken of hij al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De Raad benadrukt evenwel andermaal dat de bewijslast voor het aantonen van de vereiste buitengewone omstandigheden en een schending van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats bij verzoeker berust. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken. In casu heeft verweerder het door verzoeker in dit verband aangevoerde onderzocht, doch geoordeeld dat enkel beweringen voorliggen en geen (begin van) bewijs dat verzoeker persoonlijk een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. In deze situatie, bij gebreke van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoeker bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, blijkt niet dat op verweerder de verplichting rustte enig verder onderzoek uit te voeren. In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder geen of slechts een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd in het licht van de door hem aangevoerde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt aldus evenmin aannemelijk dat verweerder heeft gehandeld met miskennis van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker thans alsnog stukken voegt betreffende de situatie in Congo dient allereerst te worden opgemerkt dat dergelijke stukken niet voorlagen bij de aanvraag zelf. Verzoeker had nochtans de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige stukken bij zijn aanvraag te voegen en de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden berustte ook in de eerste plaats bij hem. Hij kan aldus bezwaarlijk voorhouden als zou verweerder ten onrechte deze stukken niet in rekening hebben gebracht. Deze stukken handelen verder andermaal over de algemene situatie in het land van herkomst, zonder dat een band met de persoon van verzoeker aannemelijk wordt gemaakt. Deze stukken wijzen ook nog niet op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict derwijze dat geen enkele onderdaan van dit land er nog naar kan terugkeren. In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van het EHRM van 14 november 2013 in de zaak Z.M. tegen Frankrijk.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op het gegeven dat hij niets of niemand heeft in zijn land van herkomst, kan het volstaan er – onder verwijzing naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel – op te wijzen dat verzoeker de motivering in de eerste bestreden beslissing niet heeft weerlegd dat *“de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard [kan] worden als een buitengewone omstandigheid”*.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Congo om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Door, in wat kan worden beschouwd als een vierde onderdeel van het middel, te herhalen dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, weerlegt verzoeker wederom de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn

met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.1.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Door aan te voeren dat geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de situatie in Congo blijkt verder nog niet dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn miskend, en dit nog daargelaten de reeds gedane vaststelling dat dit betoog van verzoeker niet kan worden bijgetreden. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.1.2.6. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag onvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

2.1.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker ontwikkelt een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Hij geeft allereerst aan dat deze beslissing het lot dient te volgen van de eerste bestreden beslissing. In dit verband kan het volstaan erop te wijzen dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt bijkomend, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissing is genomen met miskennis van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Hij geeft aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens sprake is van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Verzoeker duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing dient te worden verwezen. Het gegeven dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan bestaan. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang kan doen gelden bij zijn zeer formalistische betoog, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat hij geen gegrond middel aanvoerde ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zijn enige kritiek is immers dat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing, of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl hij terzelfdertijd kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel wordt niet weerhouden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS